

A young man with curly hair, wearing a blue zip-up hoodie, is shown in profile, looking towards a large, vertical sculpture made of crumpled paper that is on fire. The fire is bright yellow and orange, with some blue flames at the top. The background is dark, possibly a brick wall.

festivalové listy

53. Mezinárodní
festival poezie

1. číslo
19. října 2017

Poslouchejme znovu poezii

Aleš Linduška

Poslouchejme více básníky. Prosťtá věta, ale zní naléhavě. Kolik času nám dnes zbývá pro poezii? Kolik pozornosti věnujeme ekonomickým prorocstvím, tajemstvím horoskopu, předpovědi počasí a politickým debatám a kolik zbývá pro poezii? Jak často posloucháme krásné mluvené slovo – řeč vázanou - a kolik času promrháme na sociálních sítích a obsluhou stále náročnějších „chytrých“ telefonů. Kde se ztrácí čas na poezii? Kým a jak si necháme poezii krást? Přichází Festival poezie a otázka má svou odpověď. Poslouchejme poezii!

Brzy to bude už 99 let, co vzniklo Československo. Jediný z jeho dvorních básníků se před 33 lety stal držitelem Nobelovy ceny za literaturu. O dva roky později se jeho

Poprvé na místě činu aneb zážitky před začátkem MFP

Adéla Juráňová

pohřeb proměnil v tichou národní manifestaci proti komunismu. Když je lidem smutno a špatně, více poslouchají své básníky a Jaroslav Seifert jim dal svým postojem a životním dílem naději, která nakonec vedla ke svobodě. Kde hledáme naději nyní? Ve svobodných volbách, na sociálních sítích, na internetu? Bez básníků jsme ztraceni, jediné oni vidí dál a hlouběji, než jsme my „obyčejní“ smrtelníci ochotni připustit. Nakonec jim ale rádi dáváme za pravdu a uctíváme je jako naše národní hrdiny.

Slyšet více poezie znamená slyšet více hlasu svého srdce. Jako nám vymírají zpěvní ptáci, protože už není slyšet jejich zpěv. Vymírá nám lidství, protože nemáme čas poslouchat svá srdce. Moderní medicína zná stále více příčin a chorob, které naše fyzická srdce ničí a zkracují nám život. Málokdo se ale ptá, proč vlastně? Nejsou naše srdce nemocná právě proto, že je neposloucháme? Lenost, pohodlí a lakota jsou nepřátelédřavého srdce, ale dostatek životní poezie, toje balzám, elixír naplněného života. Naslouchat krásnému slovu je totiž stejně důležité, jak slyšet srdce těch, které milujeme. Nechme naše srdce strádat, vraťme jim jejich hlas a nevymře nám ani naše lidství.

Poslouchat a číst více poezie. Úkol se zdá být téměř nadlidský. Kdo má na něco takového dnes čas? Ale náš čas je relativní, stejně jako naše představa o štěstí. Už tušíme, že ani bohatství a přepych nejsou zárukou štěstí, a ptáme se

Na letošním ročníku Mezinárodního festivalu poezie se budu podílet na člancích do Festivalových listů. Já a Erik, můj kamarád z gymnázia, jsme byli uvrtáni do této branže a nabídku jsme přijali zcela dobrovolně, samozřejmě.

Měla jsem být na místě v devět hodin ráno. Taky jsem byla, nicméně se ukázalo, že jsem zde až zbytečně brzy. O dvě minuty později dorazil i Erik. Rozpačitě jsme se vetřeli do redakce a zjistili, že po celé podlaze se válí suchá stébla různých okrasných trav, nad nimiž se pohybovali naši budoucí kolegové.

Jakožto malé dítě, kterým v hloubi duše stále jsem, jsem si

po smyslu, hledáme mezi řádky. Hledáme silné verše a rým, který by rezonoval s naším životem. Najít bezčasu a krásu poezie je stejně záslužné jako naplnit okřídlené rčení filosofovo - „hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně.“ Bez poezie neumíme správně klást otázky a neslyšíme ani odpovědi. Zaručené vědecké pravdy a realistická moudra politiků zaničují v propadlišti času, nad ním vítězí jediné pravá poezie, už od dob slavného Gilgameše, až po našeho Karla Hynka Máchu a Jaroslava Seiferta, které jsme ctili v časech bezpráví a křivdy jako naše „světlo-noše“, jako naději, kterou si básníci nedají vzít.

Být člověkem 21. století a nenaslouchat poezii je stejně bláhové, jako toužit po kolonizaci Marsu a pod nohama si ničit vlastní Zemi. Přeji si proto, aby byl znovu slyšet hlas poezie, aby byl slyšet zpěv ptáků v oblacích. Abychom nezahořkli, abychom neměli místo srdce kámen po infarktu. Poezie neléčí jen srdce, ale uzdravuje také ducha ve zdravém těle krásné poezie dlí i zdravý duch lidství, které musíme umět zachovat. A nechme se mýlit všemi prorocstvími, předpověďmi a ekonomickými ukazateli. Bez poezie to dál nepůjde, i když se s nízřejměji nikdy nebude obchodovat na burze. Poslouchejme naše srdce a dejme znovu šanci poezii. Přátelé poezie, spolu to zvládneme: Hynku, Jaroslave, Václave! Stojíme za vámi a Vy nás prosím neopouštějte.

připadala jako po vykradení botanického centra. Každíčké stéblo bylo sice suché, ale aspoň v agónii nenařikalo, když bylo sešívačkou surově přišpendleno na paletu.

Vzhledem k tomu, že jsme nedostali žádné úkoly, měli jsme možnost se projít po budově Kulturního zařízení a prozkoumat každé patro. Musím přiznat, že jsem si připadala jako zloděj, který se snaží najít sejf se zlatými cihlami, a moje vnitřní napětí se ještě stupňovalo, když jsme vykuovali ze schodů na chodbu, kde se zpoza rohu vynořila nám naprosto neznámá osoba. Díky úžasnému hereckému výkonu a rychlým reakcím jsme se otočili a zmizeli

z této části budovy jako pára nad hrncem.

Na chvíli jsme se schovali zpátky do redakce, kde se poslední klasy mrtvých rostlinek připichovaly na svá místa. Pomohli jsme odnést kulisy do M-klubu a sledovali, jak si ostatní vedou v aranžování, což jsme tiše doprovázeli ostrou kritikou, která našťestí nebyla nikým zaslechnuta. Za odměnu jsme si poté mohli hrát na stěhováky a přesouvali židle a stoly. A protože nám to nestačilo, umývali jsme obaly od starých gramofonových desek.

Jiříkovo vidění

**Jak tiše žil,
tak tiše
odešel,
a nebyl
ani cejtit**

Jiří Jurečka

Tak se zase po roce vracím na trochu váš, trochu jejich, ale už tak trochu i můj festival. Třetím rokem už na něj stejně jako většina z účastníků taky přijíždím, konkrétně z Olomouce, kam jsem se musel přestěhovat, ale musel docela rád, protože Olomouc, to je město velmi inspirativní. Dokonce ani není tak placaté, jak se říká, na severovýchodě totiž leží Libavá a Svatý (pochopitelně Wolkerův) Kopeček. Žlutavý kostel vlá na hoře zelené, to je korouhev této krajiny tiché a svěcené. Navíc ani do Nizkého Jeseníku není daleko. I když musím přiznat, že pokud by valašské čupky, horečky a rače nebyly tak blízko, žilo by se mi na velké, širé, rodné a rovné Hané přece jenom o něco hůř.

Řeknu vám, není to nic fyzicky náročného, což jasně dokazovalo Erikovo klímbání. Naštěstí jsem nebyla donucena použít hrubou fyzickou sílu, abych jej probrala z jeho představ lépe stráveného dne, než nad umýváním obalů zalepených od sladkých nápojů a vosku.

Tím veškerá naše fyzická aktivity skončila a my jsme se vrátili zpátky do redakce, kde jsme zůstali po delší čas.

Takže až budete zcela omámeně sledovat výkony soutěžících a vaše

Jak tak každý rok přemýšlím, po kolikáté už Jiřík něco vidí, komentuje nebo představuje, stává se mi čím dál častěji, že zjistím – aha, o tomhle už jsem vlastně psal. Nemůžu si odpustit svou slabost pro bizarnosti, a i když by se mnou možná leckdo nesouhlasil, shledávám, že poezie trpí celkovým nedostatkem děl úchylných, pitoreskních, groteskních, zvrácených, neřkuli zhovadilých či pitomých. Každým rokem se hledají hůře a hůře.

Tak co jsem objevil poslední dobou? V jednom z předchozích ročníků mě zaujala poezie života, letos mě pobavila poezie smrti. Byl jednou jeden operní zpěvák, který se jmenoval Ladislav Muška, a ten si (byť mizerně) přivydělával zpíváním na pohřbech. Přitom leckdy vyslechl věci, kterým ucho nevěřilo a ganglie se divily, a tak se rozhodl začít si zapisovat. Vznikla z toho tenká malá knížečka **Vážení truchlíci a ostatní hosté...** s podtitulem *Poezie posbíraná při poslední pouti*.

Začíná mnohoznačnou větou „*Nejsem autorem těchto textů a ani bych si možná nepřál být z toho podezírán.*“ Zachycuje „poezii“ neuvěřitelné sbírky jedinců, kteří považují za nutné promluvit na čímkoli pohřbu, aniž by byli nadáni talentem k takovéto zásadní performanci opravňujícím. Každý z těchto autorů do své řeči vnesl svěží tvůrčí vánek své profese, ideového zaměření či osobních preferencí, ať už byli řečníky předsedové národních výborů, soudruzi z fabriky, prostí sousedé či venkovští velebníci ve slabší aktuální formě. Tak si dáme pár ukázek.

oči sklouznou z jejich obličejů na pozadí, kde se bude skvět vystavená tráva, vzpomenete si na nás, mladé, nové, začínající a zcela nezkušené redaktory, kteří se nad sepsáním tohoto článku potili celé dvě hodiny.

Možná i déle.

Vtip dne: Jdu na kafe. Tady stejně vládne anarchie. (redaktor Ondra)

Určitě byste si přáli, aby někdo na vašem pohřbu pronesl větu *Tvůj odchod pokazil dnešní krásné počasí nebo Byl oblíben pro své krásné vlastnosti, kterých bylo poskrovnu*.

Jistě, každý přece chce být chválen. Tak na tryzně za válečného veterána může zaznít třeba výrok *Tvoji odbojovou činnost dovedl ocenit i nepřítel – a tak ses ocitl v Terezíně*.

Bohužel ne každý byl v kolektivu takto oblíben: *Zaznělo to jako pohádka, když jsme se dozvěděli, že už není mezi námi*.

Někteří řečníci netroškaří a stihnou během proslovu urazit i zesnulého příbuzenstvo: *Vychovala ho maminka s dědou – a tak záhy poznal, co je to tvrdý chlebiček*.

Nejpopulárnější částí pohřbů je luštění logických hádanek a rébusů. Zkuste také tříbit své chytré hlavy: *Krátce po svém narození zemřel mu otec; Pocházel z rodiny tří*

děti; Přestože odešel předčasně do důchodu, loučíme se s tebou všichni blížící nečekaně; Jenom okupace jej odloučila od svého rodiště; Ztrácíte v něm nejen otce, ale i tátu; Pracoval v kolektivu přistavních remorkérů; Jeho život byl neobyčejný, to však neznamená, že nebyl prostý a bohatý; Věděli jsme sice o jeho těžké nemoci, a tak nás zpráva o jeho úmrtí tím víc překvapila.

Někdy se dočkáme i krátkého záblesku holého realismu: *Byl také*

předsedou národního výboru a vykonával i prospěšné funkce – jindy se zase dozvíme, že i surrealismus přes skepsi leckterých literárních kritiků zapustil kořeny také na českém venkově: Z jeho rukou vyrostly překrásné rodinné domy.

Je jen dobře, že některá temná tajemství našich životů našťastí vyjdou najevo až nad rakví dotčených: Rozdal hodně lásky – nejen v rodině, ale i v celé naší obci; Osud mu dopřál vychovat děti, které měl

s jeho manželkou; Měl šest dětí – na živu zanechal jenom tři; Měla pěkný poměr s celým naším kolektivem; Vždyť těch výsledků její lásky je tolik! Jedenašedesát potomků tady zanechala – a to už je takové číslo, že se rozum zastaví.

Douška v dobré tradici českých lidových buřičů: *A teď vás všechny žádám, abyste povstáním uctili našeho pozůstalého.*

Nejlepší a nejpřímnější ale bývá přece jen lapidární konstatování reality: *Zlá nemoc v něm hlodala, hlodala, až dohlodala; Byl tak prostý jako jeho rakev.*

Krásné je, když se řečníci pustí i do hlubších filozofických úvah typu *Náš soudruh zemřel, když dožil svůj život. A co teprve když se do toho pustí skutečný profík... Květ polní, tráva, strom je položivá hmota, kdežto člověk je živá hmota, která se rodí ze živé hmoty. Nakonec člověk jako živá hmota narozená ze živé hmoty zase umírá. Buď poslední dny svého života stráví v hrobě, kam je uložen, nebo končí v kremaci na roštu, kde se stane popelem. Ale člověk zůstane živá hmota, i když z něj nezůstane nic. Neloučím se s naší babičkou, která leží v rakvi, protože tam je jen živá hmota. Ale loučím se s její duší, i když lidé vzdávají poctu jen neživé hmotě. Myšlení člověka se vyvíjí v mozku a mozek je část těla. Kdo nevěří v Boha, jako státníci, velebí jenom mozek, tedy zase jenom živou hmotu.*

Tož... Amen.

Ljuba Krbová a Jan Battěk v současném běloruském dramatu

Pavel Stojar

Ljuba Krbová v inscenaci *To všechno ona*.

Zahajovací večer Mezinárodního festivalu zpestří pozoruhodné divadelní představení. Bude jím herecký duel dvou generací v podání Ljuby Krbové a Jana Battěka. V režii Tomáše Staňka se dali dohromady v komorním dramatu *To všechno ona*, jehož autorem je mladý běloruský autor Andrej Ivanov. Představení vzniklo pod hlavičkou umělecké skupiny OLDstars.

Ljuba Krbová se převtělí do ustarané matky a Jan Battěk do role jejího dospívajícího syna. Oba protagonisté Ivanovovy hry jsou frustrováni smrtí hlavy rodiny, ale přesto, nebo možná právě proto spolu nedokážou normálně ko-

munikovat. Místo toho se zaplétají do světa internetové komunikace. Matka si vytvoří alter ego mladé dívky, jejímž jménem pak na webovém chatu komunikuje se svým synem.

„*Andrej Ivanov získal za hru *To všechno ona* dvě prestižní ocenění v rámci mezinárodních dramatických soutěží. Hra byla od svého vzniku v roce 2012 několikrát veřejně přečtena a inscenována. V Česku se v roce 2015 dočkala díky sdružení OLDstars premiéry v jiném než v ruském jazyce,*“ říká o hře autorka překladu a dramaturgyně inscenace Marcela Magdová.

„*Hlavním tématem je patologie lásky v kontextu dnešního tech-*

nického pokroku,“ poznamenal ke svému textu Andrej Ivanov. Ten v něm nešetří vulgarismy ani lyrikou a s dovedností vyzrálého autora proniká do citového života dvou osamělých lidí.

Matka a syn tragicky nesou ztrátu hlavy rodiny, ale trápení je nespojuje, přináší jen roztržky a urážky. Zachránce se stává monitor počítače. „*Technika však sice virtuálně sblížuje, reálně však lidi rozděluje,*“ dodává režisér Tomáš Staněk.

Pod názvem OLDstars se ukrývá nezávislá studentská umělecká skupina, která v Praze kromě komorní scény H20 na Žižkově provozuje i prostor HarOLD ve Vršovicích a BarOnLoď, hudební a divadelní scénu na Vltavě. V současné době čítá přes sto aktivních členů. Jsou mezi nimi převážně studenti a absolventi středních a vysokých uměleckých škol.

OLDstars mají své Dětské divadelní studio, ve kterém si své budoucí herce a herečky „vychovávají“. Pořádají herecké kurzy pro širokou veřejnost, pravidelně také realizují projekty, jako je Festival studentských divadel v Celetné nebo letní festivaly konané na různých českých památkách.

Jan Battěk.

To všechno ona
M-klub, čtvrtek 19. října
ve 20.00 hod.

Po stopách (nejen) Otokara Březiny

Marek Adamík

Někdy se k tomu, co jsme již dlouho chtěli udělat, dostaneme oklikou. A poměrně velkou. V zásadě je to jedno, třeba tím k nám pouze přichází informace, že jestliže něco opravdu chceme udělat, nezbyvá, než jít, a opravdu to udělat. Jinak si s sebou odnášíme pocit, že jsme něco nedotáhli do konce, nebo že jsme něco zapomněli a zůstává v nás neuzavřeno. Mně se obdobná věc stala poměrně nedávno při četbě autobiografie Johna Fogertyho, amerického muzikanta, který, jak se ukazuje, mne během svého života inspiroval víc, než by si člověk dokázal připustit. V době hluboké osobní a tvůrčí krize se totiž rozhodl vydat na cesty a navštívit lokality, odkud pocházely jeho hudební vzory. Zní to jednoduše. Šlo ale de facto o rituál, během něhož mělo dojít k vyrovnání se s vlastní minulostí a vědomému vytvoření prostoru pro další život. Osobního, i toho muzikantského. Symbolické dotknutí se stromu, stojícího u hrobu bluesmana Roberta Johnsona, pak znamenal událost, jejíž hloubka na sebe nenechala dlouho čekat. A ani zapomenout.

Znovuobjevit nadšení z tvorby

Čím se mne tato příhoda dotkla? Především vyvolala vzpomínky. Vzpomínky na univerzitní léta, kdy jedním z mých oblíbených básníků byl Otokar Březina, jehož dílo se mi tehdy nějakým zázrakem podařilo celé přelouskat. A také se mi znovu připomenula vize, jejíž kořeny lze hledat právě v těchto letech – na

vštívit Jaroměřice nad Rokytnou, kde Březina působil druhou polovinu svého života coby učitel na měšťanské škole. Na několik let tento nápad zmizel pod nánosem každodenních událostí. A nebýt zmíněné biografie, snad by i zůstal nadobro zapomenut. Díky ní si našel cestu na takzvaný list záměrů pro rok 2016, tedy list činů, jež byly dlouho odkládány – většinou proto, že se do jejich realizace moc nechtělo, neboť stále bylo „něco důležitějšího“. Přišlo to v pravý čas? Nepochybuji. I když jsem neprocházel podobně jako Fogerty autorskou či osobní krizí, v žádném případě nešlo jen o to udělat si „pěkný výlet“. Cítil jsem potřebu symbolicky uctít svou dosavadní práci a cestu věnovat znovuobjevení nadšení z tvorby, kterou jsem již nějakou dobu postrádal. Ať již šlo o psaní básní, focení městských periferií či jakoukoliv jinou tvůrčí činnost. Zní to bláznivě? Možná. Ale stále častěji tyto rituálově pojaté aktivity s odstupem času ukazují, jak důležitý měly význam. Bylo rozhodnuto.

Otokar Březina.

O těle, ne o „duchovnu“

Události šly ráz na ráz. Cestu jsem pojal jako třidenní „tvůrčí dovolenou“, jejíž obsah jsem nechtěl do detailu plánovat, ale rámcově bylo o náplni rozhodnuto. Mé kroky povedou do jaroměřického barokního zámku, Muzea Otokara Březiny, k Březinově hrobu s legendárním sousoším „Tvůrce a jeho sestra Bolest“ a – jak už bývá

nějakou dobu zvykem – k prozkoumávání okrajových částí měst, tentokrát nedalekého Třebíče. Tři dny o samotě. Jen sám se sebou a se svým záměrem, říkal jsem si. Ve výsledku to ovšem tak jednoznačné nebylo. Asi podobně, jako když film vyjmete z plátna dějiště a necháte žít vlastní životem v reálném světě. Pointa se náhle rozpustí, drobné radosti, smutky, strachy již nejsou jednoznačným začátkem, středem ani závěrem. V nejlepším ani nejhorším nic nezačíná, ba ani nekončí. A kdo to vlastně určí? Kdysi jsem v událostech hledal jen něco nehmotného – prožitek. Dnes je vnímám komplexněji, jako neustále se proměňující, v těle se odehrávající emoce. Ať již jste kdekoliv a děláte cokoliv. Proč o tom hovořím? Protože obojí – tělo i emoce – bylo neustále se mnou a hrálo rozhodující roli v tom, kdy co uskutečnit a jakou konkrétní podobu naplnění záměru bude mít. A současně upozorňovalo na věci, kterými si člověk komplikuje život, čemu se poddává a čím se nechává omezovat. Typicky například strachem, studem a obavami, jak se to nebo ono může jevit z perspektivy ostatních lidí.

Setkání s básníkovou Bolestí

S odstupem času není ani tak důležité, co přesně se během těch tří dnů událo. Návštěva muzea a působivého sousoší ale bezpochyby patřilo k tomu nejdůležitějšímu. Asi není nic překvapivého, že při objevování Březinovy mnohovrstevnaté osobnosti – tedy nejenom jako básníka – jsem začal nacházet různé paralely se svým vlastním životem. Ostatně již dříve jsem říkal, že vnější svět je de facto jen odrazem nás samých a tím pádem především (a možná pouze) cestou sebepoznání. Na jednu stranu bolestivá, ale na stranu druhou osvobozující skutečnost. Březina byl totiž již ve svých 22 letech konfrontován se smrtí svých rodičů a následnou až bolestivě krutou osamělostí, která mladého literáta vedla ke studiu jazyků, filozofie a vlastní tvorbě. Je otázkou, kde tkví skutečné jádro jeho rychlého básnického vzestupu, zda jde o bolestivou skutečnost, osamělý

život a celkově hloubavé založení. Faktem je, že středobodem jeho nesnadné tvorby – o které pokud někdo prohlásí, že jí konečně porozuměl, je tomu přesně naopak – je hledání smyslu života za hranicemi hmotné skutečnosti a snaha o vymezení role člověka ve světě. To vše obvykle v melancholickém a mystickém oparu, jemuž nechybí náznak pomíjivosti. Nemá smysl se zde zabývat jeho rozsáhlou tvorbou, která je na celistvé uchopení příliš členitá. Jen bych zmínil, že přesně tyto pocity možná budete mít, když vstoupíte do Muzea, někdejšího bydliště slavného básníka. Těžkost, trudnomyslnost, kde vás to bude nutit hovořit spíše polohlasem, jsou základními rysy vsudypřítomné atmosféry. A zřejmě to nebude jen rozsáhlou knihovnou a přítomností dobových artefaktů. Snad nic není výmluvnějšího, než hloubka Březinovy poezie, která se občas včlenila i do čtenářsky srozumitelnějšího vyjádření, jako je tomu v případě následujících veršů ze sbírky Větry od pólů. A nic také lépe nevypovídá o básníkově prožívání, jdoucí ruku v ruce s mimořádnou citlivostí.

Magické půlnoci

*V našich nocích stíny drahých bloudily,
k našim duším beze slov nám šeptaly,
pod jich kroky aureoly z květů zářily
a do tušení našich sálaly.*

*Ticho bylo úsměvem a vonnou předzvěstí,
letem nesčíslných křídel nesenou,
znělo zlahodněným hlasem dávných bolestí
a čistých políbení příštích ozvěnou.*

*Naslouchali jsme mu vzrušení a zmatení,
hloubkou záhadnou svých duší dojatí,
a náš každý dech byl procitnutím ze snění
a každé procitnutí jemnou závratí.*

Další prožitky na sebe nenechali dlouho čekat. Po přesunu k sousoší na jaroměřickém hřbitově, kde je básník symbolicky podpírán Bolestí – svou sestrou, mi leccos došlo. Aníž bych si kladl otázku po původním významu zjevení nebo po skutečných autorových motivacích – takové věci přenechávám jiným – mi leccos zapadlo do sebe a získalo zcela nový nádech. Každý má možnost volby. A Bolest v případě Otokara Březiny byla součástí jeho geniality, stejně jako pro jiného může být prokletím, nebo dokonce obojím. Génus utr-

Sousoší „Tvůrce a jeho sestra Bolest“.

pení potřeboval pro své autentické vyjádření, pro naplnění sebe sama jako básníka. Znamenalo to ale, že neměl možnost volby? Stejně jako si zvolit život, který se bude ubírat převážně cestou radosti? Ruku na srdce... podobně jako diskuse o tom, co je lepší nebo horší, kdo tvrdí, že bolest či radost je taková či maková? A co když vůbec nežijí odděleně? Co když jedno je podmíněno druhým?

Základní stavební kámen zitrků

Jak to dopadlo s mým záměrem? Ano, naplnil jsem emoci něčeho nedokončeného, co bylo třeba udělat kvůli sobě a tomu, čemu se věnuji. Vše proběhlo v tichu, bez teatrálních gest, prostým zapálením svíčky, poděkováním... A odcházel jsem zase o něco o svobodnější, bohatší

o ujištění, že náplň mého života je plně na mé zodpovědnosti. Života, ke kterému vždy bude patřit široká paleta emocí, od hlubokého dojetí přes smutek a bolest až po neskonale radost. A nadšení z tvorby? Časem se opravdu vrátilo. I bez potřeby lpět na formě, množství (rozuměj básní, fotografií, čehokoliv, pod čím si lze představit uměleckou tvorbu) nebo jiných sebeomezovacích návyků. Umělci vědí. Jen pomíjivost – básníkově nepomíjivé téma – přetrvává. Do e-mailové schránky mi nedávno doputovalo poslední číslo bulletinu Společnosti Otokara Březiny, který byl věnován básníkovi Jiřímu Kuběnovi, velkému obdivovateli díla Otokara Březina. Zemřel 10. srpna letošního roku ve svých 81 letech.

Marek Adamík

Ptali jsme se...

připravil
Erik Zábrucký

Rok se s rokem sešel a máme tu další Mezinárodní festival poezie. Při této příležitosti je vždy zajímavé vyrazit mezi vás, abychom se dozvěděli, jaký máte názor např. na recitaci a na poezii obecně. Oslovili jsme proto několik respondentů a ti nám s úsměvem odpovídali na naše dotazy. Každý z nich si s otázkami poradil trošičku jinak. Znáte to. Někdo je výřečnější a má potřebu sdělit své hluboké myšlenky a názory a někdo odpoví strohým „ano“ či „ne“ a je rád, že už mu dáte s dotěrnými otázkami pokoj. Jak zaznělo ve filmu „Císařův pekař – Pekařův císař“: „Ten dělá to, a ta zas tohle.“ Každý z nás je jiná osobnost s jinými zájmy, koníčky a také výřečností...

Recitoval/a jste někdy na veřejnosti?

U této otázky jsme se s některými respondenty zamýšleli, co je myšleno „veřejností“. Proto jsme opomenuli povinné recitace na 1.stupni základní školy v hodinách českého jazyka a zaměřili jsme se na školní besídka a recitační soutěže.

Lucie, 16 let, studentka

Ne. Nikdy jsem do toho naštěstí nebyla nucena. Ani jsem po tom nijak netoužila.

Lukáš, 27 let, student vysoké školy

Na základní škole jsem prošel školním kolem a dostal jsem se až na soutěž recitátorů Krásenský zvoneček. Lehkou nervozitu před

vstupem na pódium má samozřejmě každý a já jsem nebyl výjimkou. Ale bavilo mě to, později jsem se dostal na tuto soutěž i jako gymnasta.

Joshua, 14 let, žák základní školy

Ano, ale je to dávno. Na 1.stupni základní školy jsem se naučil nějaký text a přednášel ho. Více podrobností si již nepamatuji.

Marie, 52 let, pedagožka

Ano. Bavilo mě to. Moji oblíbenou soutěží byl Krásenský zvoneček, kterého jsem se zúčastnila na základní i na střední škole. Na výsledek si už nevzpomínám.

Ondřej, 16 let, student

Ano. Bylo to na 1.stupni základní školy na nějaké besídce. Už přesně nevím podrobnosti, ale vybavuje se mi, že to byl text o ufonech.

Bronislav, 54 let, pedagog

V hodinách českého jazyka a literatury jsme recitovat museli. Nebavilo mě učit se ty texty. Ale na žádnou soutěž jsem nešel.

Marek, 17 let, učeň

Nikdy se mi nechtělo a neměl jsem na to ani talent.

Přečetl/a jste si někdy knihu poezie?

Maturitní zkouška z českého jazyka a literatury nejspíš donutí / donutila každého respondenta vzít do rukou knihu poezie. Ale jestli jí četli se zájmem nebo jen kvůli obávané ústní části maturity, to se dozvíte níže.

Lucie, 16 let, student

Ano, ale příliš mě to nenadchlo. Přečetla jsem pár veršů a začala jsem klimbat. Možná to bylo tou knížkou, ale sahat po tom už nejspíš nebudu.

Lukáš, 27 let, student vysoké školy

Samozřejmě. Ale mnohem raději čtu prózy či dramata. Poezii mám v žebříčku oblíbenosti nejnižší. I přes to bych rád vyzdvihl knihu Radosti života od Františka Gellnera, to je skvělá četba.

Joshua, 14 let, žák základní školy

To je už ale hodně dávno.

Marie, 52 let, pedagožka

Samozřejmě. Mám poezii ráda i z důvodu, že není určena jen pro tiché čtení jako próza.

Ondřej, 16 let, student

Ano, jednalo se o knihu K. H. Borovského Tyrolské elegie. Četl jsem to jako povinnou četbu do čtenářského deníku na základní škole. Kniha mě příliš nezaujala.

Bronislav, 54 let, pedagog

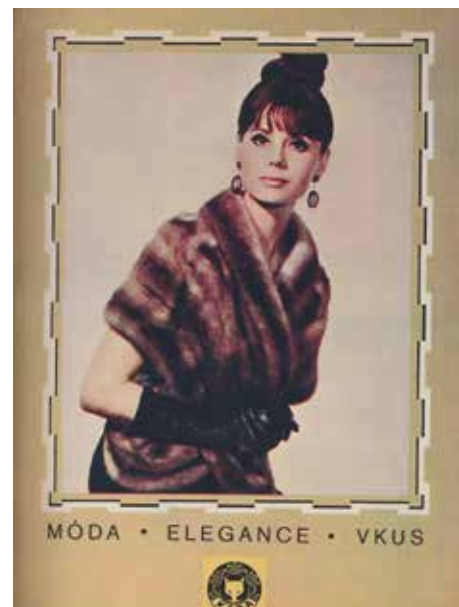
Ano, kdysi. Nyní svůj volný čas trávím úplně něčím jiným.

Marek, 17 let, učeň

Tak to asi každý, ale je důležité, jakou knihu si vyberete. Některé verše jsou takové, jiné makové. Každý si musí v poezii nalézt to své.

Je asi na místě poznamenat, že odpovědi nevznikaly pod žádným nátlakem.

Sami si můžete udělat obrázek o tom, jaký je názor dnešní společnosti na tento druh literatury. Každopádně v některých očích jsou básníci považováni za bohy, ale z pohledu jiných lidí jsou tvůrci poezie považováni za sluníčkáře, přílišné bohémy... Názor každého jednotlivce nyní dáme stranou. Otevřete oči a vítejte ve Valmezu na 53. ročníku Mezinárodního festivalu poezie!

Slovo šéfredak- tora

Karel Prokeš

Meziříčský festival poezie ve své třiapadesátileté historii prošel řadou změn. Na severomoravskou soutěž recitátorů, tedy Krajský festival poezie, který zde vznikl v roce 1965, se začali hlásit účastníci z jižní Moravy a to si vyžádalo změnu názvu na Moravský festival poezie. A ten název kupodivu vydržel až do roku 2006, přestože už od 9. ročníku byla přehlídka česko-slovenská. Ta „mezinárodnost“, zbytečně proklamovaná v současném názvu, byla obsahově naplněna a hezky kořeněna právě tím moravanstvím v titulu.

Uvolněná atmosféra 60. let festivalu přála, po roce 1970 však notně přituhlo a festival se stal součástí oslav československo-sovětského přátelství. Možná byl tím zachráněn pro dnešní časy, možná to byla vstřícná..., však víte co, ale na tom dnes už nesejde.

Někteří autoři se s nastupující husákovskou normalizací stali nepohodlnými, jiní vyžadovanými. V rámci „povinných cviků“ zde byla až do konce 80. let „uzákoněna“ jedna báseň ruského nebo sovětského autora a i v těch „volných jízdách“ bylo vhodné držet se doporučené literatury. Kdybyste zde soutěžili v polovině sedmé dekády minulého století, snadno by se mohlo stát, že by některý z vašich soupeřů (samořejmě, že vy ne) vesele odrecitoval nějaký nezvalovský skvost, třeba **Baladu o jednotné frontě**, kterou jsem našel při rozmarném listování podivuhodnou publikací z roku 1975 s neskutečným názvem **O revoluční odborovou politiku**. Přeji vám veselé čtení a soutěžícím mnoho úspěchů v soutěži (i když od 60. let tvrdím, že umění není závod).

*ekli mi, sedni si a piš
o stávkokazích, o výluce,
ty přece velmi dobře víš,
kdo je náš nejhlavnější škůdce.
Přátelé, jenom ne tak prudce!
Víte vy vůbec, jací jste?*

*Proč došlo mezi vámi k půlce?
Spojte se, socialisté!*

*Jedni z vás zdraví ještě kříž,
— druzí sní o pečené sluce.
Musíte si být přece blíží,
než jsou vaše instituce.
V těch řádí od let prostituce,
v těch je to všechno nejisté...
Páni vás mají za onuce —
Spojte se, socialisté!*

*V jednotném boji zvítězíš!
Vyženeš prohnaného svůdce.
Okovy spadnou, spadne mříž,
nepřítel zmizí ve psí budce.
Zklame-li ten, či onen vůdce,
bolí to, ovšem zajisté,
však zrodí se jich za něj tučet.
Spojte se, socialisté!*

Poslání:

*Vůdcové, což jsou vaše ruce
tak beznadějně nečisté?
Spojte se, děti revoluce!
Spojte se, socialisté!*

Vítězslav Nezval, 52 hořkých balad věčného studenta Roberta Davida, Fr. Borový, 1936, str. 89—90, Balada třicátá devátá o jednotné frontě /z původního anonymního vydání/.

**Rozhovor
se street
stylovým
fotografem.**

**Jak Kuba
od focení
poezie
přešel
k módě**

Ondřej Smolka

Když jsem poprvé potkal nadaného mladého amatérského fotografa Kubu Ferance na vsetínském Fotomaratonu, ani ve snu mě nenapadlo, že se z něj za pár roků vyklube milovník módy, který své fotografie bude uveřejňovat ve světových módních magazínech a bude objíždět Fashion Weekendy po celé Evropě. Na začátku září k tomu všemu vydal svou první knihu plnou street stylových fotografií nazvanou *Because of Fashion*.

Ta představuje na 280 inspiračních osobností a influencerů ze světa módy, kultury, sportu, umění i médií a každý z nich je zastoupen v knize fotografií a citátem či mottem souvisejícím s jejich osobitým vztahem k módě. Je to kniha těch, kteří svým stylem ovlivňují ostatní a styl sami vytváří. Kuba se v knize ale zabývá módou i v teoretické rovině. K tomu si přizval na pomoc Michala Vaníčka, který se dlouhodobě zabývá českým uměním a architekturou 19. a 20. století, teorií a historií módy a designu.

S Kubou jsem měl tu možnost si krátce popovídat po křtu knihy v jeho rodném městě Vsetíně, který

se uskutečnil v klubu Tři opice. A možná si jej někteří z vás pamatují právě z Mezinárodního festivalu poezie, neboť zde dva roky fotil pro náš zpravodaj. To je také důvod proč jsem se k rozhovoru rozhodl.

V září jsi vydal svou první knihu nazvanou *Because of Fashion*. Je plná street stylových fotografií, známých osobností a zajímavých citátů. Kdy se zrodil prvotní nápad? Taková kniha se totiž do této doby na našem trhu pravděpodobně neobjevila?

Poprvé mě to napadlo při letu z Bruselu v letadle, když jsem neměl signál a nemohl jsem být na sociálních sítích (úsměv). Už v té době jsem měl 65 vět od osobností, a tak jsem si řekl, z toho bych mohl udělat knihu!

Celkem odvážný nápad. Těch osobností je tam ale asi 280. Jak dlouho jsi teda materiál pro svůj knižní debut dával dohromady a kdo všechno se v knize objevuje?

Odvážný..., to jo. Ale já se těch mých nápadů nebojím a baví mě to (úsměv). Všechno to přišlo tak

nějak samo. V módě se pohybuji, znám se s lidmi s branže a fotím street style. Až letos v dubnu jsem přišel na finální koncept a tak do července jsem se tomu intenzivně věnoval. V knize jsou lidé, kteří se pohybují kolem módy jako návrháři, šéfredaktoři magazínů, bloggerky, zpěváci, herci a další.

Bylo těžké přesvědčit vydavatelství, aby investovalo do něčeho, co v Čechách nemá obdoby? Nebo byla kniha Zlín první a jasná volba?

Dostal jsem se k tomu snadno, protože návrhářka, se kterou jsem se setkal kvůli knize, pracuje v Albatrosu a kniha Zlín pod něj spadá. Té se můj nápad zalíbil, představila ten projekt v nakladatelství a oni do toho šli.

Knihu jsi už pokřtil dvakrát, poprvé v Praze a podruhé ve svém rodném Vsetíně. Vždy se kmotrou stala tvoje maminka. To je krásné gesto i jakási odměna za všechny čas, co ti rodiče věnovali. Podporují tě ve všech tvých nápadech?

Ano podporují! Za to jsem jim

vděčný. Jen máma někdy nechápe, jak se mohu věnovat módě.

To je zcela pochopitelné. Móda je něco, čemu se věnují specializované magazíny a pravděpodobně je více či méně spjata s lidmi v šoubyznysu, nebo ne? Jak se vlastně tak mladý kluk jako ty dostal k něčemu tak specifickému?

To ano, jen v Česku nejdou návrháři vidět tolik jako ve Francii nebo v Itálii. Vlastně za to mohou ženy (smích) kvůli nim jsem se začal o módu zajímat tak až mě to nadchlo.

A já myslel, že tě k tomu přivedlo fotografování ...

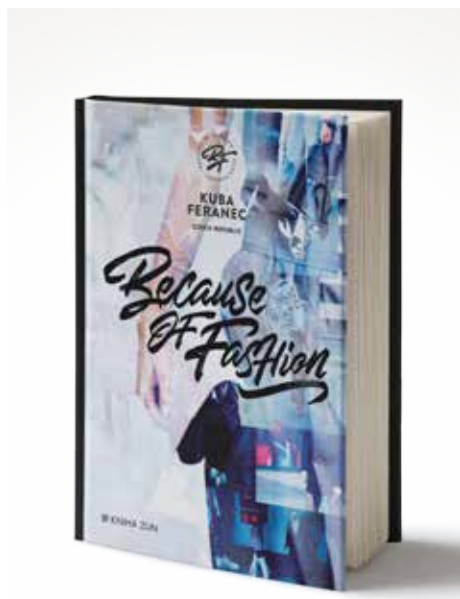
To má taky svou roli (úsměv). Máš pravdu.

Zmiňoval jsi zahraniční módní návrháře. Setkal ses s některými nebo přinejmenším navštívil jejich módní přehlídky? Třeba právě ve Francii či Itálii?

Ano, ano. Byl jsem třikrát na Fashion Weeku v Londýně, Paříži, Berlíně a dalších městech, kde jezdím fotit street style.

To musí být hodně zajímavé. Teda už jen představa ježdění po takových událostech je krásná. Máš nějaký oblíbený Fashion Week?

To ano! Objel jsem jich mnoho po Evropě, ale nejlepší je v Paříži. Má to tam neuvěřitelnou atmosféru.

Čím tě Paříž tak nadchla?

Žije tím celé město, větší popularita, nejlepší světově značky a návrháři, fotil jsem top modelky jako Karlie Kloss a Taylor Hill...

Že by se schylovalo ke sbírce andílků Victoria's Secret? Kde všude se teda s tvýma fotkama můžeme setkat?

Aaa to vůbec ne! (smích) Mnohem víc cením jiné značky. Fotím pro různé fashion magazíny. No, a musím někdy dávat fotky i na svůj Instagram nebo web...

Prozradíš jaké značky máš na mysli a uvedeš alespoň nějaký módní časopis?

Ze značek to je Balenciaga, Vetements, Gucci, Acne studio, Celine, Vivien Westwood, Alexander McQueen, Rick Owens, maison Margiela a další Z časopisů jsou to například Top Fashion, Emma, Forman, The Book Magazin, Red bull, Check Czech Fashion, 360, studenta nebo Elle.

Krásný výčet! Takže jde spíše o zahraniční magazíny. V zahraničí jsme byli. Co ale říkáš na český módní svět?

Je to lepší a lepší. Hlavně v centru Prahy. Jinak okraj Prahy a Česko se obléká moc sportovně, nemají vkus a neznají dress code.

A měl bys nějaké doporučení?

Naučit se pravidlům dress codu a etikety, dbát na estetiku, kombinaci materiálů a barev, rozlišovat sportovní a městské oblečení. Skvěle obléct se dá i levně, jen se toho nebát.

Díky za rady! Ještě než jsi ale začal svůj čas věnovat módě, fotil jsi dva ročníky Mezinárodního festivalu poezie tady ve Valašském Meziříčí. Vzpomínáš si na práci v redakci Festivalových listů?

Jojo... (úsměv)

Kdo by taky zapomněl na třídení poetický maratón s minimálními přestávkami, co?

To ano. Ale bylo to super. Je to trochu jiný svět a rád bych se na festival zase někdy podíval.

Určitě se budeme těšit. Třeba bychom v některém z dalších ročníků Festivalových listů mohli otevřít Street stylové foto okénko. Co ty na to?

Klidně ano. Jestli bude koho fotit. (smích) Nemyslím to špatně.

Tak my v redakci bychom určitě nadšeně zkompletovali originální modely A když jsme u té budoucnosti. Jaké jsou vlastně tvé další plány?

(smích) To ano. Jet do Bangladéše, kde bych rád zdokumentoval výrobu fast fashion, kde spadá oblečení z Lidlu, Kiku, C&A nebo Zary. V jakých podmínkách tady lidé pracují a jak je to neekologické.

To zní opět zajímavě! Těším se tedy na další publikace a přeji ať se ti i nadále plní všechny šílené sny. Díky za rozhovor.

Není zač. Také děkuji.

Pozvánky do galerií

Účastníci mají
vstup zdarma

Milan Hajdík vystavuje komunikativní portré- ty v Galerii Sýpka

Výstava Milana Hajdíka nazvaná Signál, nabízí obrazy připomínající snové vyobrazení skutečnosti v juxtapozici a komunikativními portréty se skrytými QR kódy. Tento umělec pocházející z Jablunky u Vsetína vyhrál Cenu Rudolfa Schlattauera a jedná se o jeho první velkou výstavu.

Milan Hajdík se již od počátku svých studií v ateliéru Malba II. pod vedením Františka Kowolowského vymykal svým postojem v malířství uchopením samotného výtvarného konceptu. K malbě přistupuje inovativním způsobem, i přestože se na první pohled jeví jeho tvorba klasickou. V roce 2013 se stal jedním z fi-

nalistů Ceny Rudolfa Schlattauera a nyní přichází s aktuální tvorbou vytvořenou především v tomto roce.

Ve své tvorbě se programově zabývá realitou a interpretací skutečnosti. Obrazy se odlišují malířským přístupem a jdou strukturálně proti sobě s cílenou juxtapozicí. V malbách převládá strukturální vyobrazení navozující pomíjivost, snovost či obrácenou realitu. Přesto se jedná o klasické malířské disciplíny jako je krajina, figura, portrét či zátiší. „Ve svém malířském projevu se zabývá veristickým obrazem, metamorfózou obrazu, možností interpretace, definicí obrazu skrze medium, jeho přesahem nebo mystifikací. Jeho rozměrná plátna odkazují na minulost malby, a to v podobě strukturalizované metafory a metonymie. Vrstvení a překládání obrazové plochy do svébytné strukturalisty je snahou autora pojmenovat hranice samotné malby. Snovost námětu se zde střídá s ostrostrastu a zásahů do hmoty obrazu,“ přibližuje Hajdíkovu tvorbu František Kowolowski.

Autor se také zabývá psychologickým zkoumáním člověka, jeho vyjadřováním a působením na široké okolí. Přepisuje slovní projevy osob a jejich aktuálnost uchovává v QR kódu, který zprostředkovává komunikaci. „Aby toho nebylo málo, vkládá autor do svých pláten další digitální a jazykové – binární kódy. Svět digitální techniky pohlcuje svět viditelný, ve vzájemné interakci utváří „novou“ simulovanou realitu. Abstrahované formy se střetávají s reálným fotogra-

fickým předobrazem námětu krajiny (především) a to v touze prozkoumat jejich limity,“ doplňuje Kowolowski.

Iluzivní obrazy Vladimíra Houdka v Galerii Kaple

V druhé polovině září začala v Galerii Kaple samostatná výstava českého umělce Vladimíra Houdka s názvem Rasura. Jedná se o největší cyklus pláten vytvořený speciálně pro tuto výstavu a přizpůsoben prostorů galerie.

Laureát Ceny Jindřicha Chalupického Vladimír Houdek představuje jednoho z klíčových umělců nejmladší generace české výtvarné scény. Nebojí se experimentovat s klasickými prostředky malby a konfrontací s koncepty modernistických a postmodernistických obrazů vytváří nové vizuální formy. Akt malby je u něj podmíněn vzděláváním a vědomou komunikací s historicky známými díly, jež pro nás významově zůstávají otázkou a slouží jako východiska k tvůrčí interpretaci. Ve svých tematicky ucelených cyklech využívá monumentálních nebo naopak velmi malých formátů. Malby jsou specifické jak autorovým rukopisem, tak inovativním přístupem k samotné ploše plátna, kterou mnohdy přesahují. „Snažím se okolní věci dešifrovat spíše podle vlastního citu. Určitého estetického jazyka, který jsem si za tu dobu vytvořil. Umění jsem nikdy nevnímal exaktně, což ve své podstatě ani nejde,“ vypovídá Vladimír Houdek. Na plátna nanáší hutné lesknoucí se barvy, které jsou v opozici s černobílým rastroem v pozadí. Díla s ústředním motivem kruhu vzbuzují iluzi pohybu a stylově souzní s op-artem Bridget Riley. Malby pojímá jako vrstvené odkazy k historii umění. Začínají intuitivně a v procesu malby a úvah teprve přecházejí do konečné racionální podoby. Inspirace k úvahám o malbě je mnohotvárná a metodická, východiska určují jak mentální, tak formální povahu autorova díla. „Lidé si myslí, že malbu lze dešifrovat lépe, protože ji mají zažitou. Domnívají se, že jsou s ní více srozuměni. Ale výklad toho, co je snazší a co není, není úplně předmětný – obraz je stejně komplikovaná záležitost jako ja-

Pohled do výstavy Milana Hajdíka v Galerii Sýpka.

kékoliv jiné médium," dodává autor.

Vladimír Houdek (1984) se narodil se v Novém Městě na Moravě. Původně vystudoval obor aranžérství. Již od začátku studií v ateliéru Vladimíra Skrepla a Jiřího Kovandy na pražské AVU se projevoval jeho mimořádný talent. V roce 2010 získal první cenu 4. ročníku Ceny kritiky za mladou malbu, v témže roce byl navržen na Osobnost roku. Následně se v roce 2012 stal laureátem Ceny Jindřicha Chalupického. Žije a tvoří v Praze.

Zlínský rodák Petr Nikl v Muzejním a galerijním centru

Muzejní a galerijní centrum ve Valašském Meziříčí připravilo na měsíc říjen výstavu zlínského rodáka, všestranného umělce a držitele Ceny Jindřicha Chalupického Petra Nikla. Tušové obrazce, ilustrace a autorské knihy budou moci zájemci shlédnout od 4. do 29. října v přízemí zámku Žerotínů.

Petr Nikl je velmi všestranným umělcem. Maluje, loutkaří, hraje, píše i zpívá. Je držitelem prestižní umělecké Ceny Jindřicha Chalupického a spoluzakladatelem loutkového spolku Mehedaha a umělecké skupiny Tvrdohlaví. V posledních letech je autorem koncepce interaktivních výstav Hnízda her, Krajina fantazie

a hudby či nedávné výstavy ve Zlíně Orbis Pictus a Labyrint světa.

V přízemí jižního křídla zámku Žerotínů budou v rámci výstavy Čarodějka příroda k vidění tušové obrazce, ilustrace a autorské knihy. Nahodile vytvářené bytosti čínskou tuší spolu s ilustracemi ke knize Lingvistické pohádky.

V přízemí můžete kromě výstavy Petra Nikla navštívit také výstavu objektů a obrazů meziříčského výtvarníka Daniela Dřímala.

Malba Daniela Dřímala Zmrzačená, akryl na plátně, 2013.

Pohled do výstavy Vladimíra Houdka v Galerii Kaple.

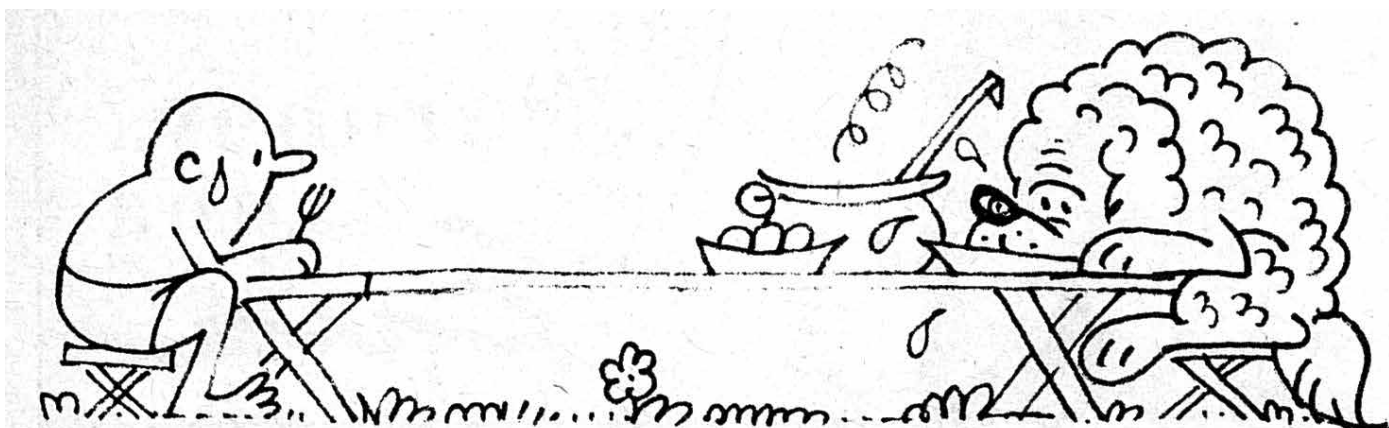
ABY NEZTRATILY PŘESNOST, POTŘEBUJÍ PRAVIDELNÉ ODBORNÉ OŠETŘENÍ

	Příjmení, jméno	Autor	Dílo	Kategorie	Bydliště
1	Barták František	Přemysl Rut	Pravda o doktorovi Faustovi	II.	ČR – Praha
2	Bleha Daniel	Jiří Weinberger	Koláž básní	I.	ČR – Ostrov
3	Červeňák David	Pavel Novotný	Vemte to za mě	I.	ČR – Ostrov
4	Danišová Nina	Dušan Dušek	Prší	I.	SR – Košice
5	Daňová Eva	Alexandra Fullerová	Karneval	I.	SR – Trnava
6	Dukátová Adela	Olga Tokarczuk	Kyslá polievka	I.	SR – Nitra
7	Franková Dagmar	František Němec	Paní Zoufalová, nákupní ...	II.	ČR – České Budějovice
8	Fritzová Noemi	Karel Poláček	Statistika	I.	ČR – Praha
9	Gajdoš Marian	Valentín Beniak	Novoročná legenda sv. Grála	II.	SR – Chynorany
10	Gelnarová Nina	Gudrun Pausewangová	Starká Solveigová zbiera ...	I.	SR – Trnava
11	Hadravová Eva	Robert Olen Butler	Oddělení	II.	ČR – Praha
12	Haismanová Nicole	Sheila Ochová	Súl země a blbá ovce ...	I.	ČR – Praha
13	Hamadejová Natália	Ivana Dobrakovová	Šváby	I.	SR – Michalovce
14	Hanzalová Anna	Damián Tejkl	Balada o pavoukovi	I.	ČR – Rychnov nad Kněžnou
15	Iždinská Dominika	Ján Buzássy	Fúga	II.	SR – Bratislava
16	Jakalová Jasmina	Bertolt Brecht- Ludvik Kundera	Z čítanky pre obyvateľov miest	I.	SR – Nová Dubnica
17	Juházs Simon	Karel Jaromír Erben	Vřba	I.	SR – Zvolen
18	Jurčíková Eliška	Václav Hrabě	Blues pre bláznivé dievča	I.	SR – Rybany
19	Jurčíková Martina	Wisława Szymborska	Monolog psa, ktorý sa ...	I.	SR – Rybany
20	Kloptová Iveta	Soňa Uriková	S prvou hviezdou	II.	SR – Ružomberok
21	Kristková Michaela	Daniela Fischerová	Lékařova žena	I.	ČR – Poličná
22	Lehotská Anna	Karel Jaromír Erben	Vodník	I.	SR – Bratislava
23	Lesayová Viktória Anna	Daniil Charms	Ráno	I.	SR – Šurianky
24	Mackovčínová Jana	Jacques Prévert	Zelená nádej	I.	SR – Boleráz
25	Madová Alex	Daniil Charms	O javoch a jestvovaniach	I.	SR – Bratislava
26	Mazniová Derica	Eve Enslerová	Nebe, nebe, nebe	I.	ČR – Oznice
27	Mészárosová Veronika	Rabindranáth Thákur	Záhradník	I.	SR – Levice

28	Nemrava Stanislav	Helga Hohenzolern Von Braunschwitz	Otrava jedem v Braniborsku	II.	ČR – Uherské Hradiště
29	Nevřiva Tobiáš	Zdeněk Svěrák	Betlémské světlo	I.	ČR – Bruntál
30	Očko Martin	Tadeusz Rózewicz	Očami které zašli krvou	I.	SR – Senica
31	Patrasová Hana	Petr Stančík	Dvě cesty Toníka Dvořáka	II.	ČR – Drslavice
32	Poláček Lukáš	Edgar Allan Poe	Havran	I.	SR – Trnava
33	Rajchlová Alžběta	Slawomir Mrozek	Náhle	I.	ČR – Řevnice
34	Scherhauser Ľubomír	Ján Smrek	Genesis a Exodus	II.	SR – Bratislava
35	Starečková Božka	Miroslav Válek	Slovo	II.	SR – Zborov nad Bystricou
36	Staša Vít	Jan Skácel	Hodně hrubá báseň o lovu	I.	ČR – Radošovice
37	Svěráková Tereza	Isabel Allende	Colomba v přírodě	II.	ČR – Praha
38	Tejkl Damián	George Gordon Noël Byron	Nápis na pomník novofundlandského psa	I.	ČR – Slatina nad Zdobnicí
39	Tóth Alfréd	Billy Childish	Proroctvo Hieronyma Boscha	I.	SR – Košice
40	Velička Matěj	Michail Bulgakov	úryvek z knihy Psi srdce	I.	ČR – Ostrov

Nabídka festivalové kuchyně

Valašská kyselice	35 Kč
Luštěninová polévka	35 Kč
Smažený kuřecí řízek, bramborový salát	85 Kč
Vepřový guláš, houskový knedlík	85 Kč
Vepřový steak na grilu, hranolky	85 Kč
Hermelín na grilu, opékané brambory	85 Kč
Chalupářská klobása, chléb	60 Kč
Párek v rohlíku	20 Kč
Hranolky, kečup nebo tatarka	30 Kč
Krajíc chleba se sádlem a cibulí	20 Kč
Zeleninový salát dle nabídky	60 Kč
Panna cotta dezert	35 Kč
1/4 Valašský frgál	35 Kč

Ilustroval Miloš Nesvadba.

53. ročník festivalu pro vás připravili a zajišťují

ŘEDITEL FESTIVALU

Roman Štěrba

ORGANIZAČNÍ STŘEDISKO

Hana Marková
Magda Siekliková
Dana Půstová
Lenka Mrnková

TISKOVÉ STŘEDISKO

Karel Prokeš
Aleš Linduška
Pavel Stojar

Jiří Jurečka
Marek Adamík
Erik Zábrucký
Adéla Juráňová
Jana Fusková
Ondřej Smolka

NIPOS- ARTAMA PRAHA

Ivana Lubinová

NOC BRATISLAVA

Jaroslava Čajková

EKONOM

Eva Králová

PRODUKCE DOPROVODNÝCH PROGRAMŮ

Marek Baroš
Filip Bolcek

TECHNIKA

Filip Bolcek
Matěj Bezděk

VÝPOČETNÍ STŘEDISKO

Alena Svozilová
Blanka Šimonovičová

CESTOVNÉ

Eva Hajná
Radana Krůpová

ŠATNA A PRODEJ VSTUPENEK

Vlasta Bohůnková
Pavla Mitášová
Lada Gringerová
Renata Pernická

PROPAGACE

Renata Bechná
Ondřej Smolka

POROTA

Soňa Pariláková - předsedkyně
Jaroslava Čajková
Peter Zemaník
Matej Čertík - náhradník
Nina Martínková
Libor Vacek
David Kroča
Aleš Vrzák
Jana Machalíková - náhradnice

TAJEMNÍK POROTY

Veronika Kernová

PÉČE O POROTU

Renata Bechná

REŽIE PŘEHLÍDKY VÍTĚZŮ

Matej Čertík

Program

čtvrtek 19. října /M-klub/

15:00 prezentace účastníků
/divadelní kavárna/

20:00 zahájení festivalu
losování I. kola soutěže
doprovodný program:

TO VŠECHNO ONA

pátek 20. října /M-klub/

09:00 I. kolo soutěže /M-klub/
19:00 losování II. kola soutěže
doprovodný program:

ZASTAVENÝ LET

sobota 21. října

09:00 II. kolo soutěže /M-klub/
14:00 rozborový seminář
s porotou /sál/
20:00 vyhlášení výsledků
přehlídka vítězů
slavnostní zakončení
/M-klub/

*Foto na titulní straně: Jan Battěk v inscenaci To všechno ona.
Festivalové listy 53. Mezinárodního festivalu poezie
pro účastníky festivalu vydává
Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí,
příspěvková organizace.*

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – grafika, sazba.

Redakční kruh: Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Erik Zábrucký, Adéla Juráňová, Jana Fusková – fotograf.

Mezinárodní festival poezie je soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky pořádána Kulturním zařízením města Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a CS Cabot ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvetovým centrom Bratislava, DUHA – kulturním klubem u hradeb Prostějov a Mestským kultúrnym strediskom Dolný Kubín.

